

TŘINÁCTKA - ZROZENÍ

**TŘINÁCTKA -
ZROZENÍ**

SHIGOR BIRDMAN

Třináctka - zrození © Shigor Birdman. All Rights Reserved,
except where otherwise noted.

„To je rozhodně zajímavá nabídka, to co pro tebe dneska mám, příteli. Jo, na to si vsaď. Do toho určitě půjdeš, na to tě znám dost dobře. No však uvidíš...“

Malý , pestře oblečený mužik doprovázel svoji řeč rozmáchlými gesty. Kdyby ho někdo držel za ruce, asi by měl problémy s mluvením. Teď je však rozhodně neměl. Povídal a povídal a na tváři měl neuvěřitelně dychtivý výraz. Seděl za stolkem v rohu jedné lepší městské krčmy, před sebou měl skleničku vína a přívalem své výmluvnost, která vlastně zatím nic neodhalila, zasypával svého společníka.

Druhý muž seděl naproti a bedlivě přejížděl pohledem okolí. Byl docela mladý, nemohlo mu být o moc víc než třicet, ale z jeho výrazu a několika dobře zhojených jizev na tváři se dalo předpokládat, že už ze světa něco zažil. Byl oblečený černě a právě se začínal černě i tvářit. Povídání jeho společníka už mu zřejmě začalo lézt na nervy. Nakonec nevydržel a přerušil druhého muže uprostřed líčení, jak skvělý tohleto bude kšeft.

„Tak už se konečně vymáčkni, Lojare. Sedíš tady a pořád mi vyprávíš, jak z toho budu nadšený, ale moje nadšení každým tvým slovem opadá. Takže o co vlastně jde?“

„Už jsem se k tomu dostával, příteli,“ zatvářil se Lojar

2 Třináctka - zrození

ublíženě, jakoby mu někdo rozšlapal jeho oblíbenou hračku okovanými botami. „Je to opravdu velká věc...“

„Myslím, že jsem říkal k věci, Lojare.“

„Dobrá, dobrá. Ehm, tak mě teď napadá...“

„Neboj se, můžeš mluvit. V tom rámusu, který tropí ta banda vydávající se hudebníky, nás nikdo jen tak neuslyší. A magicky...“ Muž přivřel oči a přetřel palcem prsten na malíčku. „... magicky na nás taky nikdo napíchnutý není. Pokud tam budou nějaké choulostivé detaily, povíš mi je později. Teď mě zajímá jenom základ. Nemám zrovna potřebu někde něco vyvádět, rozhodně ne to, na co mě obvykle zkoušíš zverbovat. Vytrhl jsi mě od psaní, od cvičení a především od jedné profesionální masérky...“

„... kurvy, chtěl jsi říct,“ přerušil ho nápomocně Lojar.

„Masérky,“ zvýšil hlas druhý muž. „Prostě od věcí, které jsem dneska hodlal vykonat. A přitáhnul jsi mě sem a zatím jsi mi vůbec nic neřekl, jenom mlžíš, kecáš a vymýšlíš si. Takže už to ze sebe konečně vysyp, nebo půjdu domů...“

„...za kurvou. Ne promiň, za masérkou. Já vím. Víím, že práce tě nijak moc neláká, ale tohle by tě mohlo zajímat. Takže k věci,“ Lojar rychle řekl něco jiného, než plánoval. Výraz jeho společníka se mu vůbec nelíbil. „Chceš to stručně, máš to mít. Kult Nejsvětějšího tuctu, únos mladé šlechtičny, který vlastně není únos, odměna za navrácení šlechtičny, vysoká odměna bych měl dodat, závazanost

jistého vysoce postaveného muže a v neposlední řadě slavný archivní krystal, pokládáný za ztracený,“ vychrlil ze sebe Lojar, nejznámější a paradoxně nejpoctivější dohazovač, zprostředkovatel a překupník na míle daleko. Jeho společník, nechvalně proslulý muž s bohatou minulostí, známý pod jménem Stín, se zatvářil kysele.

„Lojare, ty a tvoje huba. Ale je to pořád lepší, než ty tvoje obsáhlé proslovy, ve kterých neříkáš vůbec nic. Ale dobrá. Teď mi řekni, proč by mě to mělo zajímat. Peněz mám dost a tohle navíc smrdí politikou. A já už s politikou nechci nic mít. Nic a nikdy. Stačilo mi.“

Lojar znovu zatoužil zeptat se, jakýto problém měl jeho přítel s politikou. Fámy, které se mu donesly, byly příšerně nafouknuté, hned z nich cítil vypravěčský talent někoho sobě podobného. Ale moc dobře věděl, že by se stejně nic nedozvěděl. A tak se dal do vysvětlování, tak jednoduše, jak to jenom dokázal.

„Vím, že peníze ti toho moc neříkají, Vargane, což je poměrně nepochopitelná věc, alespoň pro mě. Vím, že zase tak moc jich nemáš. Ale i když tě peníze nezajímají... Odměna je zajímavá a hlavní klient má navíc konexe, mohl by ti sehnat nějaké zajímavé předměty a hlavně knihy, které tě tak fascinují. Politiky v tom není ani co by se do strachem sevřeného zadku vešlo. Jde spíš tak trochu o věc trochu filozofičtějšího směru, nebo možná religiózního, já se v tom moc nevyznám, no zkrátka o náboženství...“

Vargan, zasvěcenými zvaný Stín, si pohrdavě

4 Třináctka - zrození

odfrknul. Náboženství přímo nesnášel. Na bohy vysloveně kašlal a jakékoli organizované uctívání mu připadalo odporné.

„Ale hlavně by tě měla zajímat ta poslední věc, o které jsem se zmínil...“ Lojar vyčkával.

„Nějaký krystal,“ řekl nakonec otráveně Vargan. Škubnul nepatrně krčním svalstvem, zdálo se mu, že vidí něco podezřelého. Jenom paranoia, řekl si pro sebe. Zadíval se Lojarovi do očí a čekal, co se dozví. Lojar mu okamžitě vyhověl, dychtivý jako pesek.

„Je to slavný krystal, o kterém jsi určitě slyšel, a o kterém by zpívali pouliční zpěváci, kdyby se zajímali o vědu! Je to krystal z Marelliánské knihovny!“ oznámil šeptem, oči mu doslova zářily.

„Blbost,“ precedil přes zuby Vargan. Byl si skoro jistý, že ho Lojar vodí za nos.

„Není to žádná blbost a ani jiné sprosté slovo, které bezpochyby hodláš dodat! Ano, krystal byl údajně zničený při požáru, stejně jako skoro celá knihovna, při slavném a velkém požáru. Všechny texty, většina z nich naprosté unikáty, skončila v plamenech, stejně jako jejich kopie na krystalu, který se roztříštil žárem. Alespoň tak se to tvrdí. Ale já vím ze spolehlivého zdroje, že krystal existuje.“

„Neexistuje. Nebo je to padělek,“ prohlásil Vargan mnohem sebevědoměji, než se cítil. Kdyby to tak byla pravda...

„Marelliánský krystal byl obrovský, speciálně vytvořený, aby mohl pojmut taková kvanta textu. Stejně

velké a se stejnou převodovou sítkou jsou jenom dva Imperiální krystaly a osobní krystal mága Shumiwera. Víc jich není a nebude, pokud nevstane Shumiwer z mrtvých, protože nikdo jiný takové nedokázal udělat a to už se o to různí snaživci pokoušejí několik desetiletí. A ty tři, o kterých se ví, jsou opravdu pečlivě hlídané, tak, že bys k nim měl problém proniknout i ty, můj neuvěřitelně schopný příteli! Takže krystal, který můj kontakt viděl, musí být Marellián! Anebo..." dodal Lojar lživě. „Anebo je to neznámý krystal, dosud neobjevený a neprozkoumaný, nebesa vědí, co v něm může být..."

„Dobrá, Lojare, dobrá. Přesvědčil jsi mě, že ten krystal asi bude zajímavý. Tak mi ještě řekni, jaká je ta odměna. Ta vysoká odměna, jak jsi dodal.“

„Je to..." Lojar se dramaticky odmlčel. „Je to dvacet tisíc. To už by mohlo zajímat i tebe, můj nenasytný příteli, není-liž pravda?“

„Máš pravdu, zajímá mě to. Takže teď půjdeme ke mně a tam mi všechno důkladně, ale bez zbytečných klíčků, vysvětlíš. Navíc mám pocit," Vargan si protáhl ruce a zašklebil se. „Že v poslední době jsem nějak zlenivěl a flákám i nutná cvičení, takže nějaká akce mi asi prospěje. Do důchodu je daleko.“

I když se Lojar cukal, nakonec se nechal odvést k Varganovu domu. Nerad chodil ke svým klientům a

6 Třináctka - zrození

společníkům domů, ve Varganově domě se navíc necítil zrovna nejlépe. O domu se šeptalo, že je prokletý, jeho majitelé prý pravidelně propadají vražednému šílenství a masakrují pak vše kolem sebe, aby si je nakonec některá pekelná mocnost odnesla přímo do své říše. Vargan si z takových kleteb nic nedělal a proto neváhal a dům koupil za velmi výhodnou cenu chvíli po té, co se přistěhoval do města. Vnitřek si postupně přestavěl podle svých představ a žil tam sám. Jenom občas ho navštěvovalo několik lidí, které považoval za známé, nebo v případě potřebné pro poskytované profesionální služby. Přátele neměl už hodně dlouhou dobu, alespoň ne tady ve městě.

Psal, studoval a cvičil. Jenom občas vycházel ven, většinu když se nechal přesvědčit k nějakému činu na hranici legality. Za posledního půl roku ale nic takového neudělal, takže už je nevyšší čas, nebo jeho profesionální schopnosti definitivně zreziví. Seděl v pohodlném křesle, popíjel značkové víno a čekal, až se Lojar vymáčkne.

„Takže od začátku, dobře? Tvým úkolem, pokud se ho rozhodneš přijmout, bude proniknout do chrámu kultu Nejsvětějšího kultu. Víš o něm něco?“

„Něco málo,“ odvětil Vargan.

„Kdysi měli velkou moc, alespoň to o sobě tvrdí, v dobách, kdy jejich Nejsvětější tucet vládnul na zemi a nebo v nějakém podivném časovém určení, ve kterém si tihle poblouznění pomatenci tak libují. Když se na ně ale jejich božstva vykašlala, přišli o veškerý vliv. Teď je z nich už jenom další parta ubožáků, jeden skoro zapomenutý

kult. Mají jeden docela velký chrám nedaleko města. Už je celý rozpadlý, ale oni si ho pořádně hlídají. Nejsou nijak nebezpeční, nemají žádné velké bohatství a ani neunášejí lidské oběti, takže jim dávají všichni pokoj. Většinou se zabývají všelijakým mudrováním, a vzýváním Tuctu, aby se k nim zase vrátil. Hodně se zajímají o vědu a magii, ale nechávají si všechno pro sebe. Často tady ve městě nakupují knihy a vozí si je k sobě do té zříceniny. Někde jsem slyšel, že hledají způsob, jak vrátit Tucet zpátky. Nevím, neznám, nezajímá mě to. Ale co mě zajímá, a co asi zajímá i tebe, je jejich nejnovější přírůstek. Dceru lorda Galihelna znáš?“

„Tu malou zrzavou? Trochu.“

„Ta taky ráda prolízá knihovny, muzea a podobná ...edukativní zařízení. Nejspíš proto,“ Lojar se zašklebil, „že je hnusná jako noc a s chlapama si moc užívat nemůže. A tak nějak narazila na některého z Tuctařů, nechala se od něj oblbnout a pak zdrhla z domova a dala se k nim.“

„A Galihelnovi, který nenávidí svatoušky ještě víc než já, se to samozřejmě nelíbí.“

„To sedí, můj příteli. Galiheln zase chystá další proslavené křížové tažení proti pámbičkářství a na podporu všezahrnující Vědy a Rozumu. Jelikož je mu trapné přiznat, že jeho vlastní dcera klesla k tomu, aby uctívala bohy, ještě takovou bezvýznamnou sebranku, prohlásil, že je jeho dcera unesena. Nedokázal by přenést přes srdce, že on, takový člověk Vědy, nedokázal svoji dceru správně vychovat. A navíc potřebuje pomoc

8 Třináctka - zrození

kdekoho z rady. A tohle je pro něj pochopitelně rána do zad, kousnutí od hada, kterého si hrál na prsou.“

„Jak to bylo s tím únosem?“

„No víš, můj drahý příteli, dcerunka mu nechala dopis, že konečně prohlédla a že se hodlá věnovat svatému úkolu. Galiheln moc dobře věděl, že se mu dcerka slízá s tou Tuctářskou chamradí. Měl v plánu nechat kněžourovi polámat ruce, nohy a možná i něco jiného, aby mu připomněl celibát, a pak nařezat dceři. Nestihl to, dcerka foukla právě včas. A tak Galiheln prohlásil, že jí někdo unesl. Na ulice se to zatím nedostalo, řekl to jenom několika svým přátelům. Neurčil kým a proč, ale už držel proslov, jak si to s únoscem vyřídí. Poznačil něco v tom, že je přesvědčen o vině jistého náboženského řádu...“

„Co přesně řekl Galiheln tobě a co jsou tvoje spekulace, Lojare?“

„No abych byl přesný, tak mě taky věšel bulíky na nos s tím únosem. Jak se jeho dcera scházela s tím Tuctářem, že mu ji unesli přímo z domu a podvrhli ten dopis. Jenomže já mám na takový věci nos. Ten dopis byl pravý, na to vsadím... no něco cenného. Dcera utekla, je to jasné, ale to on nepřízná. A já už to mám potvrzené.“

„Tohle bych zatím všechno chápal. Docela normální situace. Jenom mi do toho nezapadá ten tvůj vysněný Marellián.“

„Chlapče, tvoje sazby jsou obrovské a nechuť k práci ještě větší, o vybíravosti ani nemluvě. To je docela známé.

Když mě před týdnem Galiheln kontaktoval, nasadil jsem na to Bleskovýho Prstíka.“

„To nebyl zrovna nejlepší výběr,“ neodpustil si Vargan poznámku. „Jelikož teď otravuješ mě, je jasné že Prstík neuspěl.“

„Tak tak. Zklamal. Původní odměna měla být pět tisíc, on by pochopitelně dostal sotva polovinu. Jenomže Tuctaři se ukázali jako docela tvrdý oříšek. Prstíkovi se podařilo utéct. Bez prstů na jedné ruce, které mu usekli.“

„Takže teď je to Bezprstík...“ zašklebil se Vargan. Zasloužená odměna pro takového grázlíka. Za peníze všechno. Vargan si práci vybíral. V dobách divokého mládí byl stejný, ale postupně se polepšil. A nebyť politických intrik, ještě pořád by byl na té správně straně.

„Doplazil se zpátky a vyprávěl mi, co viděl. Všechno jsem ti to tady sepsal, je tam docela dobrý popis vnitřku chrámu. V jedné z hlavních komor viděl právě toho tvého Marelliána. On to pochopitelně nevěděl, ale popisoval mi ho jako cituji: ‘Kurevsky velkej chytřej krystal, celej zelenej a ta zlatá hovadina kolem toho měla takovej dle ten divnej vzor, no dyť víš, sem nikdy tak velkej krysál neviděl a málem bysem ani už nikdy neviděl bo ty svině mi chtěly eště aj voči vypálit, ale sem jim zdrhnul...’” napodobil Lojar věrně hlas Prstíka. Vargan se musel zasmát.

„A tak jsem mu ukázal pár nádherně vymalovaných obrázků a dospěl jsem k názoru, který jsem ti už předložil. Prstíkovi jsem zaplatil nějaké drobné za snahu s tím, že

10 Třináctka - zrození

dostane víc, pokud podle jeho informací uspěje někdo jiný. Možná mu dokonce vyjde i na novou tlapu.“

„Komu všemu jsi o tom Marelliánu vyprávěl, Lojare?“

„Za co mě máš, příteli?“ hrál Lojar uraženého. „Nejsem přece pitomec. Nikomu. Až teď tobě.“

„Viděl ... mmm jak že se ta malá Galihelnová jmenuje...“

„Ester. Je si tím skoro jistý. Dokonce se dostal až k ní. Zrovna ona ho pochopitelně práskla a zavolala na něj chrámovou stráž. Ale ty se svými schopnostmi ji určitě dokážeš nějak odvést i proti její vůli.“

„Dobře. Beru to. Mám přitáhnout Ester Galihelnovou, třeba i proti její vůli, zpátky ke Galihelnovi. Za to dostanu dvacet tisíc. Mimochodem, kolik z toho budeš mít ty? A opovaž se vykroucet.“

„Budeš se divit a má odpověď se ti určitě nebude pozdávat. Ale zní docela jednoduše: nic.“

„Divím se. Velice se divím a taky se zlobím, protože mám pocit, že mi lžeš.“

„Ne, je to tak. Mám u Galihelna jistý... vroubek. Takové drobné nedorozumění, ke kterému došlo mezi mnou a jeho osobou. Navrhl mi, že to zahladí, pokud mu zprostředkuju někoho schopného. Potom, co to Prstík zvorál, jsem nadhodil jistého Stína, který by to určitě zvládnul, ale bude chtít víc. Takže Galiheln souhlasil, že dá dvacet tisíc, pokud se toho ujmeš ty.“

„Neřekl jsi mu doufám, kdo vlastně jsem?“

„Samozřejmě že ne, za co mě máš?“ Lojar se opět zatvářil uraženě.

„A co výdaje?“ ptal se Vargan.

„Prstíkovi zaplatím sám. Jakékoli další výdaje si budeš muset odpočítat z odměny. Ale pochopitelně ti můžu zprostředkovat cokoli, co bys potřeboval. Za přátelskou cenu. A za stejně výhodnou cenu ti seženu kupce na Marellián, pochopitelně až si ho okopíruješ.“

„O tom nepochybuju. Hlavně o té přátelské ceně. Dobrá, беру to. Nech mi tady ty poznámky. Kontaktuju tě... asi ještě dneska večer. Dám ti vědět, co budu potřebovat.“

„Kdy vyrazíš? Docela to spěchá...“

„Později. Teď bys měl zmizet. Trochu pocvičím a pak se na to kouknu.“

Po hodinovém vyčerpávajícím tréninku v tělocvičně se Vargan naložil na chvíli do horké vody. Zalitoval, že kvůli Lojarovi odřeknul návštěvu masérky. Hlavně kvůli službám, které dodávala oficiálně. Tělo ho nezvykle bolelo a masáž by opravdu prospěla. Pokud ale získá Marelliánský krystal, bude to víc než dostatečná náhrada. Kromě nezanedbatelné finanční hodnoty ho ale především lákaly tajemství, uložené v obrovské paměti magického krystalu. Chystal se nakopírovat obsah krystalu na menší, běžně přístupné krystaly a samotný Marellián prodat, přesně jak

12 Třináctka - zrození

to Lojar odhadnul. Překupník bude pochopitelně Lojar, to malému dohazovači dlužil. Krystal mohl mít cenu padesáti, možná šedesáti tisíc, pokud by se podařilo najít kupce. Peníze nebyly pro Vargana moc důležité, měl jich dost. Jenomže mladická hrabivost ho ještě stále definitivně nepřešla.

Vargan si prolistoval poznámky. Vypadalo to jako snadné peníze. Sešel se s Lojarem a domluvili se na několika nepodstatných detailech.

Druhý den večer vyrazil na cestu, na koni, kterého mu zapůjčil Lojar, s druhým náhradním, na kterém pojedje Ester. Vargan pořád trochu pochyboval o Lojarových odhadech. Unést dceru šlechtice, který brojí proti náboženským sektám, aby ho naštváli a pak vydírali... To přesně sedělo na ty pověřivce. Možná má Galiheln pravdu a Lojar se ve svých odhadech mýlí. Je pravda, že Ester na svého rádoby zachránce sama upozornila, ale mohla se jen tak leknout. Prstík nebyl zrovna krasavec. A kromě toho, všechny sekty se docela vyznaly ve vymývání mozků. No, na místě se uvidí. Nejprve krystal a pak Ester, naopak by to moc nešlo...

Cesta do blízkosti chrámu trvala skoro dva dny. Vargan našel skryté místo nedaleko chrámu, kde se utábořili. Měl v plánu začít hned v noci.

Stín, to jméno na něj opravdu sedlo. Oblečený

v černém maskovacím obleku, téměř dokonale splýval s okolím. Skoro neviditelný, nezřetelný stín. V žilách cítil nával adrenalinu, ale dával si pozor, aby ho vzrušení neovládlo. Bylo dobré, být zase v akci.

Přes několik vnějších hlídek se dostal snadno. Chvilí je pozoroval, ale nepředstavovaly pro něj žádné nebezpečí, ani když se bude vracet s omámenou Ester. Jediný strážný, který by mohl být překážkou, seděl na zadku a vypadalo to, že každou chvíli usne. A v tom se mu dá případně pomoci. Stín to nechtěl riskovat hned teď, protože nevěděl, kdy bude případné střídání stráží. A někdo by mohl poznat chemický spánek.

Dostal se až k vnitřní části chrámu. Byla to bytelná stavba, ale za mnoho set let už značně zchátrala. Stěny z mohutných kamenů poskytovaly dostatek opor pro ruce a nohy, takže by po nich vyšplhal i mnohem slabší lezec, než byl Stín. Navíc byly docela hustě porostlé popínavými rostlinami, ale těm Stín ze zásady nevěřil. Snadno jako gekon vylezl do třetího patra, odkud hodlal postupovat dolů, do hlavní síně, kde by se měl nacházet vzácný krystal. Ideální místo na průnik bylo sice v patře druhém, na opačné straně, ale tamtudy už proniknul Prstík, takže by tam (sice s křížkem po funuse) mohla být stráž nebo nějaká past. Stín Prstíkovi neochotně přiznal, že má víc rozumu, než by mu hádal. Prstíkův plán byl docela dobrý a i jeho schopnosti byly na výši, když se dostal až k cíli. Kdyby Ester nezburcovala strážce, možná by se mu to povedlo...

Stín doufal, že Tuctáři nemají ve zvyku pořádat

14 Třináctka - zrození

nějaké noční orgie. Když tady byl Prstík, až na strážě všichni spořádaně odpočívali. Ale zatím to vypadalo hladce. Snadno se dostal dovnitř a malou větrací šachtou (stejná byla i na opačné straně a Stín správně odhadnul, že chrám je stavěný symetricky) se spustil až do prvního patra. Snadno se proplížil kolem strážce a zamířil dolů, k hlavní slavnostní místnosti. Ve vedlejších komorách byly uloženy knihy a krystaly, konkrétně jeden, který ho velice zajímal.

Až získá krystal (což může zabrat docela dost času, určitě se tam nebude válet jen tak nechráněný), půjde zpět do prvního patra, do ubytoven kněžek – novicек. Tam je ložnice Ester. Alespoň byla. Zatím vše vycházelo přesně podle plánu, snad vyjde i tohle.

Plány se ale začaly hatit. Chrámem se začalo náhle ozývat poplašné zvonění a výkřiky. Stín na chvíli ztuhnul, dostal strach, že nevědomky aktivoval nějakou past. Jenomže nikde nic. Bleskurychle se schoval. Nejbližší místnost vypadala jako nějaká pracovna. Dveře byly zamčené, takže ho určitě odemykání včas varuje. Stín zkontroloval druhý výstup větrání a zjistil, že v případě potřeby se může snadno a rychle přesunout do vedlejší pracovny nebo zpět na chodbu. Bohužel, vertikální šachta nahoru byla příliš úzká. Zatím ale klečel u pevných dveří a bedlivě naslouchal.

Několikrát se kolem přehnal strážce, jasně slyšel vrzání kůže a tlumené oddychování. Zvony přestaly už dávno zvonit, ale i tak v chrámu ještě nějakou dobu

panoval chaos. Stín byl docela klidný. Z výkřiků totiž poznal, že poplach není kvůli němu. Podle zaslechnutých rozkazů, které na vojáky sípal nějaký kněz, zřejmě uprchl nějaký vězeň z dolních komnat. S trochou štěstí nešťastníka za chvíli chytí a zmatek utichne. Stín si pohrával s myšlenkou osvobodit všechny vězně a rozpoutat tady kněžourům pořádnou paniku, třeba jim to hnízdo i zapálit... Ale to by shořela spousta knih, které tu mají a to by byla škoda. Pokud se mu ale naskytne možnost trochu jim to tady oživit... Původně chtěl vklouznout dovnitř a pak zmizet i s Ester a krystalem přesně jako stín, podle kterého mu říkali, ale když už tady jednu paniku mají, svoji vlastní...

Hloupé bylo, že pátrání nechtělo přestat. Po hodině ztratil trpělivost a vyklouzl na chodbu. Dvakrát se proplížil kolem skupinky strážných, kteří unaveně postávali a nadávali. Pak ale zaslechl něco, co ho zaujalo. A nepříjemně překvapilo, i když to vlastně mohl čekat. Byl to rozhovor dvou knězů v černých róbách.

„Měla být už dostatečně naprogramovaná, bratře!“

„Máš pravdu. Když minulý týden upozornila stráže na toho muže, kterého sem poslal její otec, byl jsem si už jistý, že je naše.“

„Pravda. Stejně si ale myslím, že není hodná toho rizika. Dráždit Galihelna, to je jako tahat lva za vousy.“

„Jenomže bratr Pergl tvrdil, že ví důležité skutečnosti, které mohou napomoci navrácení Nejsvětějšího Tuctu.“

„Pravda. A tak vehementně, že mu to většina bratří

16 Třináctka - zrození

uvěřila. I nejvyšší otec. Jenomže Pergl není zrovna stoprocentní.“

„Dost řečí, bratře. Musíme tu malou ošklivku chytit. A to hned.“

Vargan řečený Stín měl sto chutí začít nahlas nadávat. Takže Ester nakonec přece jenom unesli. A ona teď utekla. To bude opravdu nádhera, hledat ji tady všude kolem. Nejlepší by bylo, kdyby ji chytili kněží. Aspoň by věděl, kde je.

Měl sice jeden malý trumf, ale tady, uprostřed všech těch kněží, kteří byli nezřídka obdařeni magickými schopnostmi, se ho zatím neodvažoval použít. Nejprve krystal...

Nakonec to krystal nebyl. Když totiž zahrnul za roh jedné chodby, která byla podle jeho nejlepších instinktů prázdná, jenom bleskové reflexy zabránily dřevěné palici, aby dopadla na Stínovu palici. Palici svírala v ruce drobná zrzavá dívka v neforměné černé robě. Není zas tak škaredá, jak se o ní povídá, blesklo Stínovi hlavou. Ale podle zmateného výrazu v očích to s rozumem nebylo zas tak žhavé, jak tvrdila kladná část pověsti. Jenomže ti kněžouři plácali něco o programování...

„Ssst!“ zasyčel na ni, když se mu zdálo, že se chystá vykřiknout. „Přišel jsem pro tebe, Ester, posílá mě tvůj otec!“

Ve zdrogovaných očích se objevila naděje. Stín na poslední chvíli zachytil dřevěné poleno, aby je hluk pádu náhodou neprozradil. Druhou rukou objal dívku, která mu, vedená prastarým instinktem, skočila do náruče. Další důkaz, že jí hlavu docela vymyli. Ve své maskovací kukle nevypadal zrovna jako někdo, koho by bez obav mohla objímat mladá dívka, která teprve nedávno mohla začít spát s muži.

„Uklidni se a buď potichu, musíme se odsud nenápadně dostat,“ zašeptal jí do ucha. Podívala se mu do obličeje a tichým, trochu zadržávajícím hlasem řekla: „Nepolkla jsem to. A pak jsem si vzpomněla a utekla, ale všechno je tak zmatené...“

„Všechno bude v pořádku. Poslal mě tvůj otec, unesli tě zlí lidé, ale já tě teď odvedu.“ Jak hrdinské, ušklíbnul se v duchu Stín. A proklel osud, protože teď na pátrání po krystalu může zapomenout, se zfetovanou holkou.

Dívka se začala potácet, na tváři se jí objevil přiblblý úsměv. „Musím tě seznámit s nejvyšším otcem, Michale, bude se ti líbit...“ Útěkem vypumpovaný adrenalin, který jí pomáhal přemoci drogu kněží, už zřejmě vyprchal. Začínala blouznit. „Chytila jsem znesvětele, otče, ale on utekl...“

Bleskově se rozhodl a postupoval podle připraveného plánu pro případ, že Ester nebude spolupracovat. Doufal, že se jeho a kněžourské chemikálie nějak moc neovlivní a uspal ji. Ester zhadrovatěla a na nohou ji držela jenom jeho silná ruka. Zmatený pohled definitivně vyhasnul.

18 Třináctka - zrození

Nemohl riskovat, že zfetovaná holka bude stoprocentně spolupracovat. Už jenom to, že dokázala uprchnout, byl zázrak. Kněží měli zřejmě přehnanou důvěru ve své postupy.

Děvče nevážilo snad ani padesát kilo. Snadno ji unesl. S tělem přehozeným přes rameno běžel rychlým, ale tichým krokem chodbami. Dostal se až na místo, odkud hodlal i s děvčetem seskočit do zarostlé zahrady, obklopující chrám. Jenomže štěstí už ho zřejmě definitivně opustilo, protože zpoza rohu náhle vystoupila skupina otrávených a ospalých strážců. Byli tak znechucení, že ani nenadávali, jen tiše šli směrem ke svým ubikacím. Když před sebou ale spatřili maskovaně oděného vetřelce, který na rameně nesl tělo, hned je otrávenost i ospalost přešla. S křikem se vrhli vpřed.

Stín bleskově shodil Ester na zem a vrhnul před pěťici strážných bleskovou kuličku. Odvrátil hlavu a šklubnutím vystřelil z loketních pochev drápy. Záblesk strážné oslepil a tak mezi nimi Vargan bleskově proletěl a tři z nich rozpáral několika švihy. Drápy byly v téhle zmatené situaci lepší, než meče, které měli strážní. Dva zbývající zmateně pomrkávali a nechápali, jakto že jsou od krve. Stín jim nedal šanci zareagovat. Skočil, odrazil se od stěny a bleskurychlým kopem zlomil jednomu krk, který prasknul jako suchá větvička. Stín dopadl na druhého strážného a bleskově ho bodl jedním drápem do srdce. Dokonáno. Bylo potěšující vidět, že ani za ty měsíce nečinnosti (pokud se namáhavému tréninku dá říkat nečinnost)

neztratil své vražedné schopnosti, na které byl kdysi tak pyšný. A za které se občas styděl.

Dost filozofie, řekl si a otřel krvavé drápy do strážcova oblečení, pak je nechal zajet do pouzder. Na maskovacím oblečení se bohužel nějaká ta krev dostala, její pach by ho mohl prozradit, ale s tím se nedá nic dělat. Je třeba utíkat. Strážní, kteří se sem blížili, byli mnohem hlučnější, než takhle parta, která ho tak překvapila. Hodil si Ester na rameno a skočil oknem ven.

V následující honičce zjistil, že to s jeho kondicí zase není tak růžové. Ale podařilo se mu (za cenu dvou drahých vrhacích nožů) uniknout z okolí chrámu. A v pralese kolem si věřil. Za chvíli se pronásledovatelům ztratil, pak se vrátil kus zpátky a zamířil ke svému tábořišti. Děvče měl. Takže dvacet tisíc vyděláno. Jenomže celá tahle akce měla za účel něco trochu jiného. Krystal, ksakru.

Nakonec se rozhodl vrátit se ještě dnes, dokud většina stráží zmateně pobíhá po pralese a snaží se ho najít. Dal Ester protilátku proti paralýze. Za pár hodin se probere. Kolem moc nebezpečné zvěře není, snad až na lidi. Pro jistotu kolem rozstříknul trochu látky, která spolehlivě zaháněla většinu kočkovitých šelem. Pak se (už v čistém obleku) vydal zpět. Jestli měli Tuctáři opravdu Marelliánský krystal, hodlal jim ho vzít.

Nakonec to bylo snazší, než by čekal. Většina strážných a kněží opravdu pobíhala venku, v chrámu jich bylo zanedbatelné množství. To je dobře, protože musí spěchat. Nechtěl nechat dívku nechráněnou v pralese déle, než to bude nutné.

Tentokrát se dostal do hlavní místnosti snadno, nikdo tam nebyl. Na druhý pokus (Prstíkův popis nebyl zas tak skvělý, jak to ze začátku vypadalo) našel i místnost, kde byl krystal.

Nebyl to Marellián. Měl stejnou velikost, barvu i zlatou převodovou mřížku. Na první pohled to byl opravdu jeden ze vzácných megakrystalů, které dokázal vytvořit jenom slavný mág Shumiwer. Na rozdíl od běžných krystalů dokázal ukládat i emoce, vzpomínky, znalosti, dokonce i kouzla. A navíc měl obrovskou kapacitu. Shumiwer jich vyrobil před svou smrtí jenom několik. Ale o tomhle zatím neměl nikdo ani tušení.

Stín ovládl vzrušení, které mu projíždělo tělem. Pro tohle si sem přišel. Nakonec to bude mnohem zábavnější, než suché kopírování Marelliánské knihovny. Tohle si zabere spoustu času, ale také spoustu zábavy.

Opatrně začal pátrat po zabezpečení krystalu. Rychle odhalil a zneškodnil několik mechanických nástrah, ale s magickými už měl větší problémy. Stín a magie spolu moc společného neměli. I když Vargana od jisté doby vše magické fascinovalo, neměl pro ní velké nadání. Lépe

řečeno, neměl téměř žádné. Tu trochu moci, kterou vládl, mu dával jeho prsten. Památka na dávné dobrodružství, které změnilo celý jeho život...

Nakonec to za pomoci prstenu a několika dalších drobných předmětů zvládnul. Opatrně vytáhnul krystal, velký jako jeho pěst, z podstavce. Pečlivě ho zabalil a schoval ho pod maskáče. Přímo cítil, jak z krystalu vyzařuje tajemno. Už aby byl zpátky ve svém domě a mohl tenhle skvost prozkoumat...

Stín vyklouzl z místnosti a zamknul za sebou. Před odchodem zaktivoval všechny pasti, jak nejlépe dovedl a na prázdný podstavec dal primitivní napodobeninu krystalu. Při bližším pohledu ji každý odhalí, ale každá chvílka se počítá. A navíc... Stín se vesele ušklíbnul. Do podstavy falešného krystalu vyryl povzbudivý nápis. Táhněte do svého pekla, kněžouři. Ne, opravdu je nemám rád, řekl si.

Vypadá to na pohodu, pokračoval ve svém myšlenkovém monologu. Holku mám venku, krystal v kapse, teď už se odtud jenom vymotám a sbohem, rozpadlý chrám. Jenomže to vypadnutí mi ještě může nějaký pitomec docela znepríjemnit. Třeba támhleten pitomec...

Stín se ukryl. Jak jinak než do stínu. Tiše se vztekal, protože do hlavního obřadního sálu, nebo co to vlastně

22 Třináctka - zrození

bylo, vstoupil řečený pitomec v černé kápi. A za ním několik dalších. Polohlasně se bavili, ze vzteklého tónu se dalo docela jasně odhadnout, o čem vlastně. Stín se po čtyřech bleskově přesunul za jednu z dvanácti obrovských soch, které představovaly Nejsvětější Tucet. Tenhle člen božské družiny zřejmě vyznával jídlo, protože byl poněkud břichatý, dalo by se za ním schovat, i kdyby byl vytesaný z kamene v normálním měřítku.

V sálu nebylo moc míst k ukrytí. A rozhodně se nedalo kolem skupiny kněží přeběhnout směrem k jedinému východu z téhle části chrámu. Kněží se posadili doprostřed chrámu na kamenné podstavce a vytvořili půlkruh, přímo naproti půlkruhu soch, každý před jednou. Tak všichni viděli na všechny, pokud se počítaly i sochy. Před každou sochou bylo velké křeslo. Stín krátce zauvažoval, kdo asi měl sedět na křeslech před sochami. Že by samotný Nejsvětější Tucet? Ušklíbl se a začal uvažovat, jak se odtud dostat, protože debata nabírala na obrátkách a nezdálo se, že by měla brzy skončit. A navíc se kněžouři bavili nějakým jazykem, kterému Stín prakticky vůbec nerozuměl. Občas pochytil nějaké slovo, ale celkový význam mohl odhadovat jenom z tónu hlasů. Kdyby kněží seděli blíž u sebe, hodil by jim výbušný granát a pak by se ve vzniklém zmatku pokusil utéct. Oslepující granát by je sice zadržel všechny, ale neposkytlo by mu to dostatek času. A výbušný by zabil jednoho nebo dva. Stín nehodlal zjišťovat, jaké schopnosti mají kněží, kteří by jeho útok přežili. Bude se odsud muset dostat jako

jeho jmenovec stín. Vyklouznout potichu pryč. Jenomže jakmile se ze svého úkrytu za obrovskými zády sochy pohne, některý z kněží ho uvidí. Nemohl si dovolit ani jeden pohyb, takže nezbývalo než čekat.

Náhle hlasy utichly a v sále se ozvalo zaskřípění. Stín se přimáčknu k soše ještě více. V zadní části místnosti, téměř přímo naproti Stínovi, se odsunul jeden kamenný kvádr. Dovnitř vešel vysoký muž v rudém rouchu. A díval se přímo na něj.

Stínův rozum se rozběhl a bleskově probral několik alternativ. Bylo mu jasné, že zbývá jenom útok, oslepující granát a pryč. Kam pryč? Přes celý sál to asi nestihne. Cesta kterou přišel tenhle chlápek, nejspíš velekněz téhle bandy? Co ho takhle popadnout a použít jako rukojmí? Jenomže s takovýma si nejde jen tak zahrávat...

Velekněz se zamračil a zvedl ruku. Stín se odrazil a skočil. Kousek před překvapeným veleknězem dopadl na ruce, odrazil se a zasáhl ho oběma nohama do hrudníku. Skočil a použil padající tělo jako odrazový můstek. S uspokojením zaregistroval dutý náraz kněžské lebky o podlahu, o chvílku později následovanou tichým cinknutím. Zavřel oči, ale i přes sevřená víčka jasně viděl záblesk granátu, nejsilnější verze. Dopadl do kotoulu a vrhnul se do otevřeného průchodu, následovaný zmatenými výkřiky. Doufal, že ho instinkt vede správně. Koneckonců, žádný rozumný vysoce postavený člověk se nespokojí s jediným východem ze svých komnat.

Na jediný pohled odhalil ovládání průchodu. Kvádr

zapadl zpět do stěny. Stín zablokoval ovládání, snad se jim ho nepodaří z opačné strany otevřít. Pak se rozběhl chodbou, která se šikmě svažovala dolů. Slyšel tlumené nadávky a výkřiky.

Chodba byla kratičká. A na jejím konci ho čekalo zklamání. Několik propojených místností, docela prostě zařízených. A kromě tenkých větracích šachet žádný jiný východ. Stín polohlasně zaklel. Chytil se do pasti. Kněžouři se sem za chvíli dostanou. Musí tu přece být nějaký tajný východ, ne?

Ve světle blikajících olejových lamp toho zase tak moc vidět nebylo, takže vytáhnul z kapsičky svítící kámen a zaktivoval ho. Rychle, ale bedlivě začal zkoumat stěny. Našel dva tajné výklenky, které neobsahovaly ani nic zajímavého, ani tu předůležitou únikovou cestu.

Chodba začínala přenášet tlumené zvuky. Kněží se za pomoci stráží snažili uvolnit cestu. Zbývá jen pár okamžiků a pak ho asi dostanou. Zatraceně!

Pak to našel. Při zkoumání místnosti, která zřejmě sloužila jako ložnice, objevil pomocí prstenu malé magické pole. Soustředil se a prolomil ho. Uvolnil kámen, kolem kterého bylo pole aktivní. Pod kamenem našel složitý zámek. Magicko-mechanický. Neuvěřitelně složitý. Rozlomení takového zámku zabere i několik hodin.

Štěstí se protentokrát rozhodlo pomoci. Zvládl to za dvě minuty. Malá dvířka, která tam ještě před chvilkou opravdu nebyla, se za ním zavřela na poslední chvíli, kdy

se už chodbou rozléhaly kroky a výkřiky. A už tam zase nebyla.

Stín získal pár chviliek k dobru. Z téhle strany mohl zámek jenom otevřít a zavřít, jednoduchým aktivátorem. Zablokovat ho nemůže. Určitě to byla tajná místnost velekněze. No, za chvíli už tak tajná nebude, až ji kněžour otevře a nažene sem strážce...

Stín přiložil ucho k místu, kde byly magicky otvíraná dvířka. Slyšel jenom tlumené zvuky, jak zmatené strážce prohledávají pokoje velekněze. S trochou štěstí je ještě v bezvědomí, takže jim jen tak neřekne, jak se dvířka otvírají. Další chvilka k dobru.

Stín zaktivoval světelný kámen na nejnižší sílu a začal hledat cestu ven. Z tajné místnosti se vyklubala obyčejná chodbička, vedoucí k šachtě s žebříkem. Úniková cesta. Stín se spokojeně zašklebil a přikročil k žebříku. Snad se dostane pryč včas, než někoho zasvěceného napadne počítat si u druhého konce...

Jenomže když se dotknul žebříku, zaregistroval magické pole, stejné jako u zámku. Další tajné dveře. Posvítil si kamenem nahoru, ale v šachtě nic zvláštního neviděl. Nemusí to být jenom dveře, může to být nějaká past... A tak se zase pustil do práce.

Zámek byl téměř stejný, jako předchozí, ale i tak mu to trvalo trochu déle, než u prvního exempláře. Začínal být unavený...

Průchod se otevřel. Stín opatrně vkročil dovnitř. Vypadalo to na nějakou tajnou laboratoř. Spousta

přístrojů, jaké nikdy neviděl, zbytky magie ve vzduchu, všude spousta prachu. Tady už nebyl nikdo hodně dlouho, možná pár set let. To dokazovala i téměř rozpadlá kostra v cárech rudého pláště ležící uprostřed trosek v rohu místnosti. Kostěná ruka ještě stále svírala dýku. Nedalo se odhadnout, co bývalého velekněze zabilo. Možná se podřezal sám, když ho přepady výčitky svědomí, usmál se Stín. Pak ale něco upoutalo jeho pozornost. Na veleknězově lebce byla nasazena korunka. Nebo spíš podivná čelenka. Byla vyrobená z nějakého našedlého kovu a ozdobená dvanácti podivnými krystaly. Stín přikročil blíž, aby si podivný předmět prohlédl lépe. Jasně cítil jeho auru, o po staletích silnou a cizí. Nikdy se s takovou ještě nesetkal.

A ani jsem se neměl setkat, pomyslel si ve zlomku vteřiny, než ztratil vědomí. Když se pohnul vpřed, fascinovaný podivným předmětem, zavadil nohou o něco pohozeného na zemi. A to něco uvolnilo magickou energii, kterou nedokázal odstínit ani jeho cenný prsten.

Magický zášleh ucítili i kněží v pokojích velekněze, kteří marně pátrali po tajném východu. Otřásl se, když se přes ně přelila vlna magie. Naštěstí se už nejvyšší otec probral z omráčení, které mu způsobil maskovaný vetřelec. Povzdechnul si, když mu řekli, co se stalo. Bude muset prozradit jedno z tajemství svého úřadu, ale vetřelce

je třeba chytit. Velice schopného vetřelce, když dokázal otevřít magický zámek z dob Tuctu. Zatímco odemykal zámek, poslal otec jednotku stráží do horního sálu, kam ústil druhý konec chodby. Co asi způsobilo ten magický výbuch, přemýšlel zamračeně, zatímco odemykal poslední část zámku. Snad se vetřelec neodteleportoval.

Když však společně s několika dalšími otci vstoupil do chodby, užasnul. Přímo před ním, na konci chodby, byly otevřené dveře, o kterých neměl nikdo ani tušení! Skrytá pracovna některého z předchozích nejvyšších otců?

Nadšení kněží nemělo mezí. Objevili tajnou pracovnu dávno zmizelého otce Fruga. Chytili nebezpečného špióna, ale především našli kostru otce Fruga a předmět, který někteří z nich považovali za legendu. Ve světle těchto okolností vypadal útek jedné nepřiliš nadané novicky zase tak zle, byť to byla dcera proradného Galihelna. Vetřelce, omráčeného výbuchem nestabilní manabaterie, svlékli a odvěkli do vězení. Nechali mu jenom obyčejný, byť hezký, stříbrný prsten, který se nedal stáhnout ani násilím.

Zatímco obyčejní kněží, mezi které se zprávy dostaly, nadšeně oslavovali, otcové začali zkoumat čelenku tuctu. Strážní, vyhnání do pralesa na pátrací výpravu, se vrátili bez výsledku, ale i jich se rychle zmocnilo nadšení, když zjistili tu velkou novinu. Už brzy bude Nejsvětější Tucet

kráčet znovu po zemi, která se bude otrásat jejich hněvem.
A Řád bude zase mocný!

Vargan se probрал, ale když ho tělo informovalo, jak je na tom, zalitoval, že nezůstal v bezvědomí. Nebylo to příjemné probuzení. Celé tělo ho brnělo od zášlehu syrové magie. Ochranný amulet a především prsten ho ochránily, ale i tak to schytl pořádně. Slabšího člověka, nenavyklého na magii, by to zřejmě zabilo, usmažilo by mu to celý nervový systém. Chvilí trvalo, než si uvědomil, jak k tomu výbuchu došlo. Zaklel, ale znělo to spíše jako zakrákorání nemocného havrana. Několikrát zamrkal a když mu konečně začal fungovat zrak alespoň trochu, rozhlédl se po okolí. Přesně jak očekával. Opravdu seděl u stěny ošklivé kobky, obě ruce v okovech. A byl nahý. Naproti němu seděl kněz a s úšklebkem si vychutnával Stínovo bolestivé probuzení.

„Tak co, špióne? Jak se cítíš? Měl bys děkovat Tuctu, že tě ve své dobrotě ušetřili. Ten výboj by zahubil i velmi mocného muže...“

„Škoda, že neusmažil tebe, blbče,“ zavrčel Vargan. Naštěstí to bylo tak krákoravé, že mu kněz nerozuměl.

„Sice jsi nám natropil nějaké škody, ale díky tobě bude Tucet brzy kráčet po povrchu zemském, pohane. Uvědomuješ si vůbec, co jsi objevil?“

„Tvůj hnusný ksicht,“ zavrčel potichu a

nesrozumitelně Vargan a napnul mentální svaly. Ale nenašel v sobě ani stopu po nějaké moci. Buď ho tak dokonale ochromil výboj, nebo tomu nějak napomohla ta banda pámbíčkářů. Takže zbývá použít prsten, ale na to teď není vhodná chvíle. Jen ať se ten pomatenec vypovídá. Možná řekne něco zajímavého, hlavně o té podivné čelence. Kvůli které jsem tady, sakra. Už zase mě ta moje zvědavost přivedla do pořádného problému, pomyslel si znechuceně. Měl jsem zůstat u vykrádání pokladnic tlustých obchodníků.

„Tajná pracovna zmizelého otce Fruga! To je něco úžasného,“ mekotal nadšeně kněz. Byl ještě mladší než Vargan, sotva se začal holit. Takovému pitomci snadno unikne...

Jenomže do cely dorazil kněz v rudém plášti, s ovázanou hlavou. Mladý kněz zmlknul a poslušně zmizel. Velekněz si zamyšleně prohlížel Vargana. Po chvíli promluvil hlubokým, příjemným hlasem:

„Rád tě poznávám, Stíne. Je docela překvapivé, že po všech těch pověstech, které o tobě kolují na novém kontinentu a dostaly se až sem k nám, jsi jenom člověk. Musím ale uznat, že velice schopný člověk. Poslal tě Galiheln pro svou dceru, že?“

Vargan neodpověděl.

„Ale ano, určitě. Kdo jiný, než ten starý pletichář Galiheln by dokázal přesvědčit a zaplatit takového profesionála, jako jsi ty. Který je navíc proslulý svou vybíravostí a nechutí k práci, že? Ale tuším, že jsi měl i své

vlastní pohnutky, že? Ale ano. Ten předchozí zlodějček, který sem proniknul, ti zřejmě vyprávěl o naší knihovně. A o našem krystalu, že?“

Vargan uvažoval, jestli má riskovat a zkusit probudit prsten. Snad by s ním dokázal uvolnit okovy a vrhnout se na kněze...

„Považoval jsi ho za ztracený Marelliánský krystal, vid'? Musím tě zklamat, není to on. Je to sice práce Shumiwera, ale oproti ostatním za moc nestojí. Má minimální kapacitu a je velice chybový. Pochopitelně, na něm se Shumiwer učil. Byl velice schopný, škoda že se nechal svést pozemskými touhami a utekl.“

Varganovo překvapení se zřejmě objevilo i na jeho obličejí. Velekněz se usmál.

„Ano, Shumiwer patřil mezi nás. Pokoušel se obnovit některé z vědomostí, které nám zanechal Tucet. Krystal, který jsi nám chtěl odnést, patřil mezi jeho vrcholné dílo, alespoň tady u nás. Brzy po té zmizel na nový kontinent, tam se dala magie lépe zpeněžit. Ach, peníze. Vše se kolem nich točí, vid'? Ale můžu tě ujistit, že už brzy se bude vše točit kolem Tuctu.“

Vargan si odfrknul.

„Ale, nevěříš? Uvěříš, o tom tě můžu ujistit.“ Kněz se rozesmál. „Všichni uvěří. Už brzy. Správně bych tě měl zabít co nejdříve, jsi příliš nebezpečný. Ale že jsi nám nevědomky pomohl přivést Tucet zpět do pozemského světa, odměníme tě. I když, ta odměna se ti asi moc líbit

nebude. Budeš nejmocnějším člověkem na světě, budeš vševědoucí, všemocný... Jak se ti to líbí?“

„Seru ti na to, idiote. Zabij mě anebo zmiz. Nudíš mě,“ řekl Vargan docela srozumitelně.

„Ale, snad se nezlobíš? To tě přejde. Brzy tě spousta věcí přejde. Ale teď se tě potřebuju na něco zeptat, milý Stíne. Kde je Ester?“

„Najdi si ji sám, kreténe.“

„Snad nebudeš sprostý, příteli? Kam jsi ji schoval? Mimochodem, proč jsi byl tak pitomý a unesl nejdříve naši novicku, a teprve potom jsi se vrátil pro krystal? Každý rozumný člověk by to udělal přesně naopak, milý Stíne. Ty pověsti o tvé vychytralosti jsou dost přehnané, jak se mi zdá. Ale tělo máš výkonné a docela hezké, bude se hodit pro náš účel...“

„Chcípni,“ zavrčel Vargan.

„Kde je Ester? Řekni mi to, bude to pro tebe mnohem jednodušší. Sice ti nechci ublížit fyzicky, ale jsou i další možnosti, jak by měl sám dobře vědět. Kde je, kam jsi ji schoval?“

„Jsi ještě blbější, než vypadáš, kněžoure. Nic ti neřeknu, pověřivý magore.“

„Ale ale, Stíne. Dost té zloby. Teď budeš odpovídat. Slušně a pravdivě. Už mě nebaví tvé urážky.“ S těmito slovy vytáhl kněz rubínovou hůlku a zamířil ji na Stína. „Odpověz. Poslední šance udělat to po dobrém.“

Vargan jenom stiskl zuby a soustředil se na svůj prsten. Pokud vydrží, napomůže mu ten idiot v útěku.

Kněz zamračeně aktivoval donucovač. Energie narazila do Varganovy aury a bolestivě se mu prohnala nervovým systémem. Během zlomku vteřiny se mu ji ale podařilo usměrnit a prstenem vrátit zpět na mučitele v rudém rouchu. Nepřipravený kněz zavyl bolestí a upadl, přerušuje přitom tok energie. Vargan se soustředil ze všech sil a otevřel pouta. Skočil po knězi a vyrval mu z rukou donucovač. I když byl slabý jako moucha, povedlo se mu kněze znovu omráčit. Namířil donucovač na strážce, kteří se k němu vrhli a zaktivoval ho. Ale pozdě. Omráčil první dva, ale ti na něj dopadli jako hromada kamení. Než dokázal omráčená těla odstrčit, dorazil zbytek strážných a bleskově ho zbavil jak rubínové hůlky, tak vědomí.

Když se probral, viděl nad sebou zachmuřenou tvář velekněze, ozdobenou nádhernou oteklinou.

„Krásný prsten, Stíne. Hlavně takový nenápadný, ani stopa aury. Měl jsem ho za památku na nějakou romantickou lásku, kterou si od dětství nesundal. No, teď ti ho sundáme. Do toho!“

Vargan zaskřípal zuby. Když mu pahýl prstu opalovali ohněm, málem omdlel bolestí. Dokázal jenom vztekle syčet.

„Chtěl jsem tě zanechat nepoškozeného a poctit tě přítomností Nejsvětějšího Tuctu, pohane! Ale pro moc Tuctu je jeden prst hračka, snadno si ho nahradí. A tvůj

prsten je příliš nebezpečný, aby ti zůstal, lumpe. Už ho stejně nebudeš potřebovat! Odved'te ho. Obřad započneme ještě dnes!“

Velekněz okřiknul reptání nižších kněží a se založenýma rukama sledoval, jak strážci odnášejí spoutaného Stína pryč.

V pralese se zatím probírala Ester z narkotického omámení a snažila se udělat si v hlavě jasno. Jediné, na co přišla, že je pryč, mimo chrám. Maskovaný muž ji nějak vyvedl ven, ale teď tady není. Jenom dva koně, kteří jsou zřejmě jeho. Rozhodla se chvíli počkat, jestli se neobjeví. Hodinu. Pak nasedne na koně a pojede, jak rychle jenom dokáže. Muž se o sebe dokáže určitě postarat, když proniknul do dobře střeženého chrámu a vynesl ji ven. Ale proč tady teď není? Zavrtěla hlavou a raději snědla něco ze zásob, které objevila v sedlových brašnách.

Vargan se probíral připoutaný na podivném křesle. Nic ho nebolelo, dokonce ani pahýl prstu, zakrytý nějakou měkkou látkou, podobnou pryskyřici. Dokonce už nebyl nahý, oblékli ho do jednoduchého roucha. Jenom se cítil trochu omámený. Zřejmě se právě probíral z účinku nějaké drogy. Hned zase zavřel oči, aby nikdo nepoznal, že se

probudil. Nedaleko něj totiž právě probíhala hádka. Nebo spíše diskuse mezi veleknězem a nižšími knězi. Ti si totiž nedovolili zvyšovat hlas, ale i ta naléhali. Naštěstí mluvili normálně, ne tou svou hatmatilkou, takže jim Vargan rozuměl.

„Otče, to opravdu není rozumné, použít tohoto muže. Dalo by se to téměř označit za znesvěcení!“

„Bratře! To už je snad příliš!“

„Bratr Monohan má ale pravdu, otče. Jako prostředník znovuzrození Tuctu by měl posloužit někdo z Řádu, někdo hodný té pocty...“

„Ne, bratře. Použijeme nejlepší tělo, jaké máme.“

„Pokud jde o fyzickou dokonalost, určitě by mezi strážemi...“

„Ne, bratře. Dělali jste testy se mnou, ne? To tělo je dokonalé, vyvážené, perfektně trénované. Pouze ten prst ho nyní hyzdí, ale to dokážeme napravit i my, natož Tucet. Navíc je vhodný i jeho mozek a aura. Pochybují, že bychom našli lepšího.“

„Zapomínáte na jedno, otče,“ vmísil se do řeči další hlas.

„A na co?“

„Ten muž se v případě úspěchu...“

„O úspěchu ani nepochybujte,“ přerušil ho samolibě velekněz.

„V případě úspěchu se stane naším vládcem. V těle, které vás osobně ponížilo...“

„Dost! Myslíte si, že se nedokážu přes takové věci

přenést? Nejsem mstivý člověk. A jak už jsem tomu slavnému zabijákovi říkal, zaslouží si odměnu. Nebýt něj...“

„Pokud se nám podaří obřad provést. Neměli bychom...“

„Ne. Čekali jsme stovky let. Není čas na nějaké čekání. Vše je jasné...“

„Ale zatím jsme nevysvětlili, co se vlastně stalo otci Frugovi. Podle legend ho odnesl Tucet na nebesa jako svého nejvěrnějšího při svém odchodu. Ale my našli mrtvolu, která patří určitě otci Frugovi. A ta měla na čele korunu tuctu. Korunu, kterou staletí hledáme na všech možných místech, abychom jejím prostřednictvím mohli přivolat Tucet zpět, aby nám vládnul...“

„Sám dobře víš, bratře, že ve dni odchodu Tuctu nastal velký výboj. Mnoho informací uložených na krystalech bylo poškozeno. Později, po Frugově zmizení, část knihovny vyhořela. Některé informace jsou prostě... nejasné.“

„Já myslím, že je naprosto jasná jedna věc. Frugo se pokusil ve své tajné komnatě o obřad sám na sobě. Chtěl přivolat Tucet. Zemřel při tom. A ani bych se nedivil, kdyby právě jeho smrt nezpůsobila ten slavný magický výboj a požár, ke kterému podle některých došlo později. Takže my docela riskujeme, když...“

„Už dost, bratři. Já jsem Nejvyšší Otec. Chce o tom někdo pochybovat?“ zeptal se hromovým hlasem velekněz.

„Rád slyším, že nikdo. Provedeme obřad. Jak všichni víte, je jednoduchý. Stačí přiložení koruny k dárci a aktivace.“

„Ale co se stane pak...“ zamumlal někdo. Vargan pomalu propadal panice. Tohle se mu vůbec nelíbilo. Vůbec!

„Pak se mezi nás vrátí Tucet! Nastane okamžik, za který se už tak dlouho celý řád modlí! Do práce, bratři. Už se konečně probral náš ... spasitel?“ poslední slovo znělo vyloženě opovržlivě.

Vargana někdo strčil do ramene. „Každou chvíli se probere, otče.“ Dva hrubé prsty mu zmáčkly nervové centrum na krku. Vargan sebou škubnul a otevřel oči.

„Je při vědomí, otče,“ zahuhlal hlas.

Vargan šlehl po skupině kněží nenávistným pohledem. Velekněz se zasmál.

„Konečně, Stíne. Konečně přišel okamžik pravdy. A ty si ani neuvědomuješ, co se vlastně bude dít, vid'?“

„Až moc dobře, debile,“ zavrčel Vargan. „Tak pojď, nasad' mi ten šmejď na hlavu. Pak se uvidí!“

„Máš pravdu. Uvidí se. Celý svět uvidí!“ Kněz se rozesmál.

„Otče, naposledy vás prosím, abyste si to ještě jednou rozmyslel. Jednáme příliš zbrkle, nevíme, co se bude dít...“

„Zbrkle? Korunu jsme našli už před dvěma dny!“

Vargana to překvapilo. Že by byl dva dny v bezvědomí? Zadíval se na svůj prst, pokrytý tou podivnou hmotou. Vypadalo to skoro, jakoby mu kněží vytvářeli nový prst. Ale o takovémhle postupu nikdy

neslyšel. Zahnal stranou zvědavost i myšlenky na Ester na mýtině. Soustředil se na únik. Ale vypadalo to bezvýchodně. Může jenom doufat, že to magické zařízení dokáže vyblokovat, nebo alespoň zpomalit. Ti idioti čekají, že se jim nějak vrátí jejich božstvo, možná by to na ně mohl nějak šikovně zahrát. Hlavně na toho jejich otce, který to měl v hlavě nejspíš úplně vymazané.

„Měli jsme ji hned použít! Každá chvilka, kterou váháme, je neodpuštitelná! Plivnutí do tváře naší víře! Začneme!“

„A jak poznáme, že jsme uspěli?“ zamumlal jeden z kněží.

„Hlupáku!“ Otec zřejmě začínal ztrácet trpělivost. „Copak nedokážeš vycítit božskou přítomnost Tuctu, až před námi povstane? Do práce!“

Křeslo poutalo dokonale. Vargan mohl tak maximálně hýbat prsty anebo očima. Možná stříhat ušima, ale to neuměl ani jako malý kluk. O magii se ani nepokoušel. A tak mohl jenom výhružně prskat a nadávat, zatímco mu na hlavu nasadili podivně chladivou čelenku a zaktivovali ji. Zaťal zuby a sebral dohromady veškerou svou vůli, stejně jako kdysi, kdy prolomil ovládací kouzlo prstenu, který z něj činil poslušný nástroj odporného kouzelníka. Ale ovládací prsten Jak-kera byl oproti téhle koruně jako plivnutí proti vlně Tsunami.

Jeho vědomí vybuchlo, smysly odumřely, paměť se začala převracet a zaplňovat tisíci nových vzpomínek. Celá jeho bytost se začala přetvářet. A zatím sebou jeho tělo škubalo v křečích a vydávalo hrozivý jek. Kněží vystrašeně ustoupili a sledovali zrození Tuctu. Anebo možná konec řádu, jak si mysleli ti rozumnější.

Varganovi se před očima promítal celý jeho život. Nebo životy? Nedokázal si v tom udělat jasno. Některým obrazům nerozuměl, spoustu věcí nechápal...

Znovu byl na ulicích Sharezaru, jeden z mladých dětí ulice. Živil se příležitostnou zlodějnou a žebrotou...

Žil v sídle svých rodičů a hrál si s obrovským mírným zvířetem...

Seděl podivně oblečený v obrovské místnosti, kde byla spousta dalších dětí ve stejném oblečení, všichni zaujatě naslouchali vysokému člověku, který jim něco vyprávěl...

Objímal se s krásným mladíkem a cítil se neuvěřitelně šťastný, že se mu jeho snoubenec vrátil...

Vargan měl pocit, že zešílel, že je najednou někým jiným. A náhle zase někým jiným... Kolotoč těl a vzpomínek...

Vzpomínky na jeho zlodějské začátky a jednoduchou práci, při které přišel o lásku, iluze, ale získal peníze a magický prsten, se mísily se vzpomínkami na pohodový život v blahobytu, se vzpomínkami na tvrdý trénink ve vojenské škole, na dlouhé hodiny v lékařské akademii a s tisícem dalších...

Zaúpěl ještě hlasitěji, na zlomek sekundy si uvědomoval své fyzické tělo, zkroucené v křečích, ale pocit fyzická se znovu vytratil. Měl pocit, jako by celé jeho vědomí někdo utiskoval, umačkával, snažil se roztrhnout, rozmělnit na menší kusy. Se vzpomínkou na mentální boje s Jak-kerem se pokusil bojovat. Jenomže mentální útoky přicházely dál a dál, chvíli vnímal to, chvíli ono....

Události, které vedly k jeho službě v diplomatickém sboru královny Anizey se slévaly dohromady s plánováním nějaké expedice, operací nějaké mladé krásné ženy a zběsilým útěkem před loděmi strážců zákona. Alespoň teď dokázal určit, které obrazy patří jemu, a které tomu cizímu

40 Třináctka - zrození

vědomí, které se ho snaží ovládnout. Nebo spíše vědomím, protože už se mu dařilo vetřelce rozdělit.

Veškerou svou vůli, nenávist, sílu, vše, na čem mu kdy záleželo. Tohle všechno dával dohromady, vytlačoval ze svého jádra cizí kousky, které se tam snažily vmístit. Zášlehy hněvu odrážel jednotlivé útoky, otíral klamně otvory ve své obraně, aby pak na útočníka udeřil ze dvou směrů... Začínalo se mu dařit.

Na chvíli se mu podařilo probrat se do fyzického světa a se zařatými zuby sledoval vyděšené kněze před sebou. Tělo už nespírala křeč, ale i tak měl všechny svaly zařaté, jakoby se chystal k nějakému vrcholovému výkonu. Ale byla to vlastně pravda. Jeden z knězů se ho na něco zeptal, ale než stačil porozumět otázce, byl tady další náraz a zase bojoval o svou bytost.

Bylo jich dvanáct, už je dokázal jasně odlišit. Byli silní, ale nedokázali spolupracovat. Dařilo se mu udržet si vlastní část, kam je nepouštěl, ale jeho pokusy vytlačit je byly marné. Dostali se příliš hluboko. Byli uvnitř jeho

hlavy, jako vířící chumel vzpomínek a zmatených slov, které útočily na jeho smysly. Znovu se na něj natlačili a vzpomínky začaly splývat...

Vzpomínal si na zradu, na své vyhnání, na temné noci, během kterých prchal pryč z království, pronásledovaný nájemnými vrahy i svými bývalými kolegy, hladem a bolestí.

Vzpomínal si na radost, kterou měl, když vyhrál turnaj Flotily a jeho muži ho s jásotem odnesli na ramenech napříč nadšeným davem.

Vzpomínal si na chvíli bolesti a radosti, kdy porodil svou první a poslední dceru.

Znovu udeřil veškerou svou nenávistí a hořkostí, která v něm po zradě královny zůstala, smutkem, který cítil při loučení se svou první láskou, která ho nakonec opustila. Udeřil vším, co měl a podařilo se mu invazory na chvíli zahnat. Ale za chvíli byli zase zpátky a teď byli spojení, protože tahle část vzpomínek se jich týkala všech.

Před očima mu proběhlo jejich první setkání,

42 Třináctka - zrození

podivná, dvanáctistranná vzpomínka na první setkání expedice. Znovu cítil mnohonásobnou bolest po ztroskotání lodě, zoufalství a beznaděj, když zjistil, že se loď v žádném případě nedá opravit, stejně jako neexistoval způsob, jak poslat prosbu o pomoc tam mezi hvězdy.

Objevily se fragmenty vzpomínek na vytvářené říše, na vládnutí domorodcům. A na nemoc, která je všechny zákeřně po čase přepadla. Vzpomínal si na zoufalé snahy o vyléčení, nalezení léku. Vzpomínal si na projekt, který měl přenést jejich vědomí do paměťových krystalů a skrze krystaly do vhodného těla.

Zařval a prudce se vzepjal v křesle, až pouta zapraskaly. To se jeho vědomím promítly staletí beznaděje a šílenství, kdy žili v ubohém šperku a mohli si povídat jenom mezi sebou, když je jejich vlastní velekněz zradil a po jejich smrti usadil všechny krystaly do čelenky s kontrolním obvodem. Když si ji nasadil, aby získal všechny jejich vědomosti a moc, potrestali ho. Málem se jim podařilo ovládnout ho, ale jeho křečí zmítané tělo nějak dostalo do ruky dýku a řezalo se na kusy, až na konec vykrvácel a oni tam byli sami, tak sami, pořád spolu, dokud se nedostali sem...

Vargan znovu zaútočil a snažil se ze všech sil zůstat při vědomí. Při vlastním vědomí. Poslední vzpomínka, kterou ho útočníci zalili, ho naplnila nadějí. Pokusil se najít svým vědomím tu kontrolní pojistku, kterou kdysi velekněz Frugo zabudoval do čelenky, aby dokázal vědomí Tuctu ovládat. Tuct vycítil snahu svého dárce a rozzuřeně zaútočil.

Znovu ho málem přemohli, ale postrádali koordinaci, ve svých útocích si navzájem překáželi, každý z nich chtěl jeho tělo hlavně pro sebe. Kdyby spolupracovali, snadno by ho přemohli a udělali by z něj bezduchou loutku, jak se jim to málem podařilo kdysi dávno s Frugem. Ale Vargan už několik takových mentálních bojů zažil a dokázal jim čelit. Podařilo se mu mentálně nahmatat další, neživý útvar na okraji svého vědomí a s pocitem úlevy se ho zmocnil.

Tělo muže zvaného Stín se znovu šíleně vzepjalo a pak padlo do křesla. Oči zíraly mrtvě do prázdna, po bradě tekly sliny. Kněží se lekli, že zemřel, ale pořád ještě slabě dýchal. Teď měli další starosti. Obřad zřejmě selhal, po Tuctu nikde ani stopy, a před chrámem byla velká část městské gardy Ansabalu, vedená lordem Galihelnem, který přijel potrestat únosce své dcery, která se z hrozného

zážitku zotavovala doma. A Galiheln už s trestáním začal, chrám teď bojoval o život.

Galiheln se usmíval. Jeho intriky vyšly dokonale. Většina šlechty ho podpořila, po té, co vyslechla výpověď unesené Ester Galihelnové. Chrám Tuctářů je třeba srovnat se zemí, když si dovolují unášet dcery šlechticů. Po její výpovědi si už téměř nikdo nemyslel, že Ester odešla z vlastní vůle. Galiheln jenom doufal, že dcera nikdy nepřijde na to, jak vlastně její únos proběhnul. Toho jejího Tuctářského přítelíčka odhadnul dokonale, byl to stejný parchant, jako většina ostatních. Za pár zlatáků přesvědčil své nadřízené, že Ester zná některé okolnosti, které by mohly napomoci svatému účelu, neboli přivedení Tuctu zpět. Se svou odměnou už byl dávno v prachu, zatímco Galiheln může naprosto legálně napadnout chrám. Jeden po druhém, všichni tihle pámbíčkáři padnou. Zajímalo ho jenom, co se stalo s tím zabijákem Stínem, kterého si přes toho odporného Lojara najal. Dcera sice tvrdila, že ji odvedl ven nějaký maskovaný muž, ale v tábořišti se probrala sama a když se nikoho nedočkala, odjela na jednom koni domů. Galiheln přesto dal Lojarovi slíbenou odměnu pro Stína. Pokud ten muž přežil, může být ještě užitečný a proto by byla škoda znepřátelit si ho. A dnešním případem se mu náklady rozhodně vrátí...

Tělo Vargana, řečeného Stín, náhle ožilo. Ovládaly ho jenom zvířecí instinkty, které mu nakazovaly utéct pryč a zabít každého, kdo se mu postaví. Mocným škusnutím přerval řemen, který mu poutal pravé zápěstí. Popadl za krk přísluhovače, který stál celou dobu za ním, a použil ho jako vrhací zbraň na skupinu zbylých kněží. Než se stačila svatá hromada rozmotat, uvolnil se od zbývajících řemenů a zaútočil. Probil se skrze kněží i několik zbylých strážců před místností a dal se na útěk, vedený jenom instinktem, zatímco jednotlivé části jeho vědomí vedly vražedný boj.

Vargan se znovu probral uprostřed pralesa. Celé tělo ho bolelo, ale nebylo to nic proti bolesti, která mu spalovala mysl. Uvědomil si, že vyhrál, ale jenom prozatím. Stále cítil jejich přítomnost, jejich hlasy, jejich prosby. Pokusil se strhnout si čelenku z hlavy, ale stala se součástí jeho tělo. Tohle bude muset zatím počkat, rozhodl se. Silou vůle ignoroval vše, co mu hlasy podvodníků, vydávajících se za bohy, našeptávaly. Pozorně se prohlédl, ale kromě rozsáhlých modřin nebyl zraněný, i když byl celý od krve. Z roucha, které mu kněží navlékli, zůstaly jenom černé cáry. Zabalil se do nich, jak to jenom šlo a zvedl ze země krátký zakrvácený meč. Určitě ho sem

donesl on, ale nepamatoval si nic. Někde z dále přinášel vítr slabé výkřiky. Vargan zavrhl nápad prozkoumat zdroj výkřiků a raději se vydal pryč, podle slunce, které zahlédl mezi korunami stromů.

Dorazil až do jedné vesnice. Bez jakýchkoli výčitek ukradl koně, oblečení a nějaké peníze. Vydal se do města, kde mu snad bude někdo schopný pomoci. Stále ignoroval jakékoli pokusy Tuctu o komunikaci. Vnímal je jako lehkou opilost, spojenou s těžkou kocovinou, ale díky svým zkušenostem se stále dokázal ovládat. Třináct v jedné hlavě, říkal si. To volá po neštěstí, třináctka není zrovna proslulá jako šťastné číslo, přemýšlel. Z odrážení výpadů Tuctu už se za pár dnů cesty stala rutina, sice nepříjemná, ale rutina.

Na koni už to šlo rychle. Proklouzl do svého domu raději tajným vchodem a konečně si odpočinul. Metodou zkoušek a omylu zjistil, že droga zvaná lilith mu pomůže zbavit se nepříjemného tlaku v hlavě. Když ji zkombinoval s několika podpůrnými látkami, dokázal Tucet na čas ignorovat úplně a přitom být téměř úplně normální. Jenomže většina těch látek byla návykových a některé měly po odeznění nepříjemné vedlejší účinky. Ale je to jenom prozatímní řešení, utěšoval se.

V důkladném zamaskování se vydal na ulice. Doslechl se o slavném Galihelnově vítězství nad vyznavači d'ábla, kteří unášejí malé děti. O statečném hrdinovi, který zachránil Galihelnovu dceru z tohoto doupěte neřesti a zla a zaplatil za svou statečnost vlastním životem. Spoustu dalších zajímavostí. Jeho teď zajímal především jeho známý mág Vilikus.

Vilikus jako vždy seděl ve svém křesle, náústkem vlastní výroby srkal víno ze sudu za sebou a četl si nějakou dobrodružnou knihu. I pře svůj ležerní přístup to byl jeden z nejlepších mágů-mechanistů ve městě, už několikrát Varganovi pomohl se zapeklitými problémy. Proto se ani moc nelekl, když Vargan vklouzl dovnitř zahalený do černého pláště a pozdravil ho.

„Vítej, Vargy, kámo. Jak de život, he?“ zamumlal, náústek stále v puse.

„Stojí to za víš co, Vili. Potřebuju, abys mi s něčím pomohl.“

„Jó, jó. Sháněl se po tobě Lojar. To ty seš ten slavnej hrdina, kerej sám jedinej zaútočil na chrám vyznavačů d'áblů či kerejch pekelných potvor a za cenu vlastní kebuly vod tama vysekal céru tvrďase Galihelna, Vargy?“

„To sedí, Vili. Tak nějak přibližně to bylo.“

„Sem si říkal, že tu budeš asi ty. A proč si nepřítáh tu zrzavou holčinu sám a nechal ji uprostřed lesa, he?“ podíval se Vilikus vyčítavě na Vargana.

„Docela dlouhá historka, Vili. Souvisí to s mou žádostí o pomoc. Potřebuju, abys ze mě sundal tohle,“ s těmi slovy si Vargan shrnul kápi a odhalil šedý pruh kovu s dvanácti krystaly, který obepínal jeho hlavu.

„A to se tím tam jako dostalo jak?“ vytrřestil oči Vilikus.

„Doufám, že můžu spoléhat na tvoji mlčenlivost?“

„Sně, za co mě máš. Sedej na říť, dej si vínčo a povídej, přeháněj.“

„Přehánění nebude třeba. Víš něco o tom chrámu, se kterým jsem se zapletl?“

„Jo. Že prej tady kdysi byli nákejšch dvanáct bohů a bohyň, co se na lidi namíchli a vodtáhli, ale jednou se vrátí. Takový normál kecý, co maj šici ti pitomci.“

„V tomhle případě to nejsou úplně kecý. Opravdu tady bylo nějakých dvanáct bytostí. Skoro určitě lidí, kteří se sem nějak dostali odjinud a už nemohli zpátky, moc to sám nechápu. Něčím onemocněli a aby se zachránili, přenesli svá vědomí tady do těchle krystalů. Jenomže jejich velekněz je zradil...“

„To na ty svině sedí,“ zamumlal Vilikus.

„A udělal si čelenku, do které zasadil všechny kameny. Chtěl všechny jejich vědomosti, tak tu čelenku vybavil něčím, co způsobuje, že se vědomí nepřeneslo úplně. Jenomže to nezvládl a zešílel. Zabil se. Když jsem

k Tuctářům pronikl, náhodou jsem našel jeho komnatu. Ti idioti mi to nasadili. Prý za odměnu. Podařilo se mi to zvládnout. Zatím. Pořád je tady mám,“ Vargan si zaťukal na čelo, „a nebýt drog, tak bych pomalu ani nemohl mluvit. Nejde to sundat, ale já už tahle dlouho nevydržím. Musíš mi pomoci a sundat mi to, nebo se zblázním!“

„Ty vole, to je teda historka. Povidals, že seš na fetu?“ zatvářil se Vili nedůvěřivě.

„Neblouzním, Vili,“ odsekl podrážděný Vargan. „Mám v sobě trochu lilith, ale i spoustu dalších věcí, které ji téměř neutralizují. Musím to mít, jinak se opravdu zblázním. Takhle je cítím jenom jako stíny, ale jinak na mě pořád mluví, nedovedeš si představit, jaké je to peklo.“

„Možná by se to dalo využít, jak to plánoval ten dědek?“

„Na to zapomeň, Vili. Chci je pryč. Chci, ať zmizí z mé hlavy, co nejdřív.“

„No tak se na to kouknem, kámo. Pocem, pudem do labáče, třebás na něco přídem.“

„No je to teda na levačku, kámo, bysem řek,“ zakroužil hlavou Vilikus.

„Vymáčkni se laskavě. Dokážeš mi tu věc sundat z hlavy? Ano nebo ne?“ zavrčel Vargan nevrle.

„Ale jó, dokážu. Jenže ty to nepřežiješ, kámo. Ta sviňárna ti zapustila takový malý šmėdy skrz lebku do

kebule, vod každýho šutráku jeden hnusnej drátek. Mozek máš teďkonc propletenej drátama, co sou zamotaný jak klubko nití, s kerym si hrála čiča. Moh bysem je sice ušmíknout a ten nesmysl ti sdělat z lebky, je to propojený vic mechanicky než magicky, ale ty bys na sto péro skapal.“

„To snad není pravda!“

„Je mi to líto, kámo, ale je. Buďto zdechneš, anebo se s tím krámem naučíš žít. Jiná to, alternativa, mě nějak nenapadá. Poť, si dáme ňáký víno, ať se nám lípe přemejšlí. Třebas nás do palice něco trefí a heurýka kykyrýka, bude to tu...“

„Tomu sám nevěříš, Vili. Nenapadá tě někdo, kdo by o tom mohl něco vědět?“

„Tož, nějakej kouzelník, co se sere do otrockejch vobojků a takovejch nesmyslů. Něco jako ten prsten, cos kdysi měl. Že sem tak zvědavej, kde je?“

„Není,“ odvětil zachmuřeně Vargan a promnul si prsty na ruce. Nový prst se nedal žádným způsobem odhalit. Byl přesně stejný, jako jeho starý. Jenom na něm chyběl proklínaný, ale cenný prsten, který mu propůjčoval alespoň nějaké magické schopnosti. Bez něj to bude zlé, za těch deset let si na jeho občasnou pomoc docela zvyknul.

„No to je blbý, kámo. Si na něm docela to, držel se ho. Dáš si ňáký to víno, než poletíš ke konkurenci?“

„Ne, díky. Máš pravdu, Vili. Musím si tu věc dostat z hlavy, takže nezbyvá než navštívit nějakou tvou konkurenci. Ale ne tady ve městě.“

„Bys měl zapřemejšlet. Zkus tu sviňárnu vovládat, bylo by to pro tebe rozhodně lepčí, než si ji nějak servávat z kebulé. Riskuješ, že přijdeš vo rozum. Rozhodně zkus vydržet bez toho fetu, kámo,“ pravil Vilikus varovně. „Lilith je svinstvo a dyž jí mejcháš s protilátkama, nikdo neví, co se ti může stát, kámo.“

„Dík za radu a pomoc, Vili, ale já půjdu. Měj se.“

„Tak padej, Vargy. Dej na sebe bacha, kámo.“

Vargan seděl doma, ve svém oblíbeném křesle. Hlavu měl omotanou mokrým hadrem. Rozhodl se vydržet alespň čas bez drog, ale měl pocit, že se mu rozpadne hlava. Pil alespň víno a přemýšlel, co bude dělat. Možná mu nakonec nezbyde nic jiného, než se pokusit o domluvu s těmi dvanácti vetřelci, které měl v hlavě. Nejdřív se ale pořádně opije.

Byl tak na půl cestě ke svému cíli, když se v domě ozval zvonek, ohlašující návštěvu u zadních dveří. S povzdechem se vydal ke dveřím a kukátkem si prohlédl návštěvníka. Lojar. To se dalo čekat. Chvíli uvažoval, ale pak pustil mužíka dovnitř.

„Nazdárek, Vargane, příteli můj! Proč jsi se mi hned neozval, když jsi se vrátil? Měl jsem o tebe strach, příteli, tohle bys mi neměl dělat! Tak co, nebyla to snadná prácička, pro někoho tvých kvalit? A co se ti stalo s hlavou, že se ptám? Jo a proč jsi nechal chudinku šeredku Ester

samotnou v lese? Něco tě zdrželo? A máš ten krystal? Ukážeš mi ho, vid', docela mě zajímá. Mimochodem, pokud to nevíš, tak Galiheln to hnízdo vypálil do základů. Proč se tak mračíš, co je ti? No tohle by ti mělo spravit náladu. Tady je tvých dvacet tisíc, koukej na ten měsíc, úžasná cena za takovou lehkou prácičku, ne? Ne? Sakra, Vargane, proč se tak tváříš? Co chceš dělat?“

„Pro začátek,“ procedil Vargan mezi zuby, „si vezmu tu odměnu za lehoučkou prácičku, jak říkáš, a narvu ti ji do...“